

21 Απριλίου 2015

Ποδόσφαιρο, ώρα μηδέν!

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Κυβέρνηση, κόμματα, αθλητικοί οργανισμοί θα δοκιμαστούν, όχι μόνο για τις προθέσεις, αλλά και για την αποτελεσματικότητά τους. Εμείς, οι απλοί φίλαθλοι, θα τούς παρακολουθούμε και θα τους κρίνουμε, κινούμενοι ως εκκρεμές, από το ένα άκρο (το απαισιόδοξο) που λέει: « Αν ποτέ πει να ξεβρομίσει αυτός ο τόπος, πολύ φοβάμαι πως θα μείνει μόνον ο τόπος» , μέχρι το άλλο (το αισιόδοξο) που απαντάει : «Την ελπίδα τη φτιάχνεις με όση απελπισία σου' χει απομείνει».

5. Το ερασιτεχνικό ποδόσφαιρο έχει εγκαταλειφθεί αβοήθητο στη μοίρα του. Οι Ποδοσφαιρικές Ενώσεις αυτοσχεδιάζουν, άλλες ανήμπορες, άλλες απρόθυμες για οποιαδήποτε διεκδίκηση ή ρήξη, εγκλωβισμένες κι αυτές στη λογική της πειθήνιας υπακοής και της με κάθε τρόπο διατήρησης της καθεστωτικής εξουσίας σε τοπικό επίπεδο.

Το επαγγελματικό ποδόσφαιρο έχει καταστεί «ρωμαϊκή αρένα», όπου δεν υπάρχει χώρος για ισονομία και δημοκρατία, αλλά κατισχύει το δίκαιο (και η ιταμότητα) των δυνατών, ενώ οι ενδεείς αδύνατοι, ως δορυφόροι και κομπάρσοι, εκλιπαρούν προκειμένου να περισώσουν κάποια από τα κομμάτια της σάρκας τους. Πλήρης υποτέλεια και ασφυκτική εξάρτηση, σε έναν φαύλο κύκλο στον οποίο ο σημερινός ευνοημένος θα είναι ο αυριανός αδικημένος, αναλόγως με τις συμμαχίες που θα έχει επιλέξει ο «μονοκράτορας».

Αυτό το στρεβλό και δεσποτικό μοντέλο μακροπρόθεσμα το πληρώνουν και οι ίδιοι οι εμπνευστές του, έστω και αν αλαζονικά απολαμβάνουν πρόσκαιρα το ρόλο του πρωταγωνιστή. Εδώ βρίσκει εφαρμογή το ότι **«κανείς δεν είναι πιά τυφλός από αυτόν που δεν θέλει να δει»**. Γιατί η απληστία και η ψευδαίσθηση του μεγαλείου της μονοκρατορίας δεν τους αφήνει να αντιληφθούν ότι στον αθλητισμό το όφελος του πρωταγωνιστή, ηθικό και οικονομικό, έχει ουσιαστικό και ανατροφοδοτούμενο αντίκρισμα, μόνο όταν κατακτιέται σε υγιές και συναγωνιστικό περιβάλλον, απέναντι σε αξιόμαχους και ανταγωνιστικούς αντιπάλους.

6. Η λογική αυτή της επικυριαρχίας και του ελέγχου του χώρου του ποδοσφαίρου, από τον έναν ή από τους λίγους, με «εργαλείο» και βραχίονα χειραγώγησης την ΕΠΟ, προκάλεσε οδυνηρές παρενέργειες. Δημιούργησε ένα παρασιτικό και μη ελεγχόμενο περιβάλλον, από κάποιες χιλιάδες «επιτήδειους» του χώρου ανα την επικράτεια, οι οποίοι εξασφαλίζουν τον βιοπορισμό τους μέσα από κομπίνες, μαγκιά και αρπαχτές, προσφέροντας «προστασία», πραγματική ή «δήθεν», και πάσης φύσεως εκδουλεύσεις. Κατάφεραν, μάλιστα, να φέρουν το ποδόσφαιρο στα δικά τους μέτρα. Έτσι, που το κουστούμι να ταιριάζει μόνο σ' αυτούς και στους

ομοίους τους.

Η χειρότερη από τις ζημίες που προξένησαν είναι ότι, μέσα στη θολούρα και την ομίχλη που έντεχνα οι ίδιοι δημιούργησαν, κατόρθωσαν να διαπεράσει όλο τον κόσμο του ποδοσφαίρου η αντίληψη πως «κατάλληλοι» για το χώρο είναι μόνο οι ατσίδες και οι κομπιναδόροι, αυτοί που «έχουν άκρες» και μπορούν «να σε συμπρώξουν». Στους άλλους, τους αιρετικούς, επιφυλάσσουν τη ρετσινιά του «ρομαντικού», του παρωχημένου και «παλαιάς κοπής».

Βέβαια, τώρα που το ποδόσφαιρό μας έχει πιάσει πάτο και έχει οδηγηθεί σε αδιέξοδο, υποκριτικά σπεύδουν όλοι να υποστηρίξουν την αξιοκρατία, την ισονομία και άλλα παρόμοια. Δεν το πίστευαν ποτέ. Ούτε και τώρα το πιστεύουν. Το δόγμα τους παραμένει «ο θάνατός σου, η ζωή μου». Όμως, η ανάγκη και η πίεση της κοινωνίας τούς κάνει να αναλογιστούν τα αποτελέσματα της αδιέξοδης τακτικής τους. Τελικά, έστω και με καθυστέρηση, ο ρομαντισμός που υποστήριζε ανέκαθεν ότι ανώτεροι πάντων πρέπει να είναι οι θεσμοί, οι νόμοι και οι κανόνες, αναδεικνύεται ως υπέρτατος ρεαλισμός και αναγνωρίζεται και από τους ίδιους που τον λοιδορούσαν.

7. Πιστεύω ότι έχει φτάσει η ώρα **μηδέν**. Είναι ώρα ευθύνης για όλους. Για την πολιτεία, τις ποδοσφαιρικές αρχές, τον αθλητικό τύπο, τη φίλαθλη μάζα, ακόμη και για το οπαδικό κίνημα, που οφείλουν να συνδιαμορφώσουν ένα νέο μανιφέστο για το ποδόσφαιρό μας. Το οποίο, ασφαλώς, δεν μπορεί να διαπνέεται από κανενός είδους μουσειακή αντίληψη για ρετρό «επιστροφή στις ρίζες» ή να υπαγορεύεται από αποθηκευμένες ιδεοληψίες του παρελθόντος.

Το νέο αυτό ποδόσφαιρο πρέπει να γεννηθεί στο νέο παγκόσμιο περιβάλλον, που έφερε τον αθλητισμό και το ποδόσφαιρο στο επίκεντρο της κοινωνικής και οικονομικής ζωής. Και, όπως τα κράτη δεν μπορούν πλέον να απομονωθούν από τον υπόλοιπο κόσμο στα τείχη του δικού τους «γαλατικού χωριού», έτσι και το ποδόσφαιρο δεν μπορεί να κλειστεί έξω από τα τείχη της γνώσης, της επιστήμης, της οικονομίας και της διεθνοποίησης των αθλητικών λειτουργιών.. Στο νέο αυτό περιβάλλον, θα είναι απολύτως συμβατή η αθλητική ιδεολογία και η πολιτική αρχών με την επιχειρηματική επένδυση και τη θεμιτή επιδίωξη οικονομικού κέρδους, όμως με νόμους και κανόνες που να διασφαλίζουν ότι **«καθαροί επενδυτές»** θα προωθούν **«καθαρό αθλητικό ανταγωνισμό»**, με **«καθαρό αθλητικό προϊόν»** και με **«καθαρότητα στη διαχείρισή του»**.

8. Η πρόταση προς όλες τις πλευρές, με την ευθύνη της πρωτοβουλίας και του συντονισμού να βαρύνει την κυβέρνηση και τον αρμόδιο Υφυπουργό, είναι να κηρύξουν από κοινού «ανακωχή» με πυρήνα την αποδέσμευση του ποδοσφαίρου

από τα δεσμά της επιτροπείας και να επεξεργαστούν άμεσα έναν αξιακό κώδικα, με βάση την ίση μεταχείριση και την εφαρμογή των νόμων και κανονισμών προς πάντες, τη συνεργασία όλων των φορέων για την ανάδυση από το τέλμα της ανυποληψίας και τη σταδιακή επαναφορά του ποδοσφαίρου μας σε τροχιά εξυγίανσης. Το ασφαλώς προσδοκώμενο όφελος θα το προσποριστούν όλοι. Το ελληνικό ποδόσφαιρο θα απακατασταθεί ηθικά, θα προκαλέσει το ενδιαφέρον σε πραγματικούς επενδυτές, το αθλητικό θέαμα ως προϊόν θα είναι αξιόπιστο και ελκυστικό, ο κόσμος θα επιστρέψει στα γήπεδα και ο βασιλιάς των σπορ θα επανέλθει, όχι γυμνός πιά, στο θρόνο του.

Την οφείλουν αυτή τη συνεννόηση στο υγιές φίλαθλο κοινό. Την οφείλουν στην ελληνική νεολαία. Χωρίς μεγαλοστομίες και χωρίς αυτάρεσκους κομπασμούς του τύπου **«Τα αστραπιαία έχουν ήδη διεκπεραιωθεί. Αυτή τη στιγμή γίνονται τα ακατόρθωτα. Για τα θαύματα ζητούμε προθεσμία λίγων ημερών»**, που ακούστηκαν στο παρελθόν.

Στην κατεύθυνση αυτή, η πολιτεία έχει μεν την ευθύνη, αλλά συγχρόνως και την ευκαιρία, να αλλάξει **«το πρόσωπο»** του ποδοσφαίρου μας. Ας μετέλθει όλων των μέσων, δεν θα έλεγα «θεμιτών και αθέμιτων», προτιμώ να πω «εμφανών και αφανών» (και ο νοών νοείτω).

Και επειδή η διαπλοκή και η σήψη έχει διαβρώσει όλο το σώμα του ποδοσφαίρου, ας έχει η πολιτεία στο οπλοστάσιό της και αυτό που απάντησε ο Ηράκλειτος, όταν τού ζήτησαν τη συνταγή για να οργανωθεί η κοινωνία της «νέας Εφέσου», αφού η μέχρι τότε είχε βουτηχτεί μέχρι το λαιμό στο βούρκο της διαφθοράς : **«Απαντας απαγξασθαι, ανήβειν καταλιπείν»**, συμβούλευσε ο Ηράκλειτος, δηλαδή σε κάπως ελεύθερη μετάφραση **«όλους να τους κρεμάσετε, να μείνουν μόνο αυτοί που ακόμη δεν έχουν φτάσει στην εφηβική ηλικία»**. Και, προσθέτω εγώ, δεν πειράζει αν μαζί με τα ξερά καούν και τα χλωρά...

Ιδού, λοιπόν, η Ρόδος...

Παρατήρηση: Το παρόν άρθρο αποτελεί το δεύτερο και τελευταίο μέρος της εισήγησης του κ. Γιώργου Λυσαρίδη, Εκπαιδευτικού και πρώην Γενικού Γραμματέα Αθλητισμού στην ημερίδα “Ποδόσφαιρο και Έννομη Τάξη” που διοργάνωσε το Ινστιτούτο Διεθνούς και Ελληνικού Αθλητικού Δικαίου, Σάββατο, 18-4-2015, ώρα στην αίθουσα «Γαλάτεια Σαράντη» του Υπουργείου Πολιτισμού, Παιδείας και Θρησκευμάτων.